

LBRIS

We know
books

Ozana Cristea

SALT
spre Infinit

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**CRISTEA, OZANA****Salt spre Infinit** / Ozana Cristea. — Snagov : Letras, 2022

ISBN 978-606-071-945-8

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-606-071-946-5

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2022, Ozana Cristea. Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Credite imagini copertă

Fotograf: Cătălin Schipor

Design copertă: Ozana Cristea

Corectură: Letras

Carte distribuită de www.piatadecarte.netEmail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel: 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.ro**Cuprins**

O viață la înălțime	7
Festivalul de la Monte Carlo	17
O discuție înflăcărată	22
Roata Morții	26
Când două stele se întâlnesc	32
Primii pași spre succes	36
Turneul în Franța	48
Turneul din Brazilia	49
Primul accident mortal	52
O lecție de viață	55
Din nou în spectacol	58
Încă un accident	59
Emoții	60
Atracție irezistibilă	68
Surpriza de la Ciocanu	71
O nouă familie	74
Lupta pentru teritoriu	78
Un tată adevărat	88
Cel mai bun prieten	98
Viața de familie	103

O surpriză delicioasă.....	109
Cu cortul la Bragadiru.....	111
Hai să zugrăvim!.....	113
Grădina Artiștilor.....	116
Accidentul Mirei pe cal.....	125
Un accident prevestitor.....	128
Salt mortal.....	131
S-a stins o stea.....	144
Dincolo de moarte.....	157
Despre autor.....	160
Mulțumiri.....	161

*În cinstea artiștilor acrobați de circ
Mioara Igna și Alexandru Erlich
care și-au pus viața în pericol de nenumărate ori
pentru a ne oferi nouă, publicului, reprezentații de
excepție. Povestea extraordinară a vieții lor
a fost o sursă importantă de inspirație pentru mine
în conceperea acestei cărți.*

O viață la înălțime

—Să lucrez la Circul Globus? Wow! Nu mi-a trecut niciodată prin cap!

—Hai, vino să dai o probă! Avem nevoie de un acrobat ca tine! Tu ai făcut gimnastică, ai experiență, va fi floare la ureche pentru tine! îl încurajă prietenul său.

Albert Felini s-a decis să încerce. I se părea interesantă ideea de a încerca ceva nou, ceva deosebit, ceva nebunesc. Dintotdeauna i-a admirat pe artiștii acrobați de circ, dar niciodată nu s-a gândit că ar putea fi și el unul dintre ei, până în acel moment. Lumea circului, această oază plină de mistere și fantastic, avea să devină în curând lumea lui. Când a deschis pentru prima oară ușa pe care scria "Intrarea artiștilor", a descoperit o altă lume decât cea pe care o știa. Mirosul puternic de animale sălbatice l-a condus spre sălile de antrenament vaste, unde artiștii își repetau propriile numere, care mai de care mai deosebite. Era o lume în care imaginația te poartă pe aripile ei magice și care are forța de a te transforma dintr-un simplu muritor, într-un erou pe poveste cu puteri supranaturale, al cărui creator ești chiar tu.

Albert a început să lucreze în circ de la vârsta de nouăsprezece ani, după paisprezece ani de gimnastică acrobatică. Lumea circului i s-a părut de-a dreptul fabuloasă în comparație cu cea a sportului, întrucât aici, ca artist acrobat, avea o mare libertate de creație a numerelor, fără atât de multe restricții. În plus, dacă în gimnastică risca să se accidenteze, în circ descoperea ceva cu totul nou, care îl atrăgea mult mai mult —pericolul mortal: „greșești o secundă, mori!”

Pe vremea aceea, Mira Ignés era celebra dresoare de tigri, singura din România care a supraviețuit acestei teribile meserii. Prima dată când a văzut-o, a fost în timpul unei repetiții. Figura ei enigmatică ce emana o energie ba caldă, ba rece, nu a putut să nu îi stârnească interesul de a o urmări. În ochii ei ardea mocnit o flacără care parcă abia aștepta să reînvie, iar buzele cărnoase și pline de senzualitate, pielea fină și lucioasă ca o ciocolată cu lapte pe mușchii frumos conturați, îi dădeau un aer exotic cu totul deosebit. Privind-o cât e de curajoasă, câtă forță și autoritate emană în jurul fiarelor sălbatice care ar fi sfâșiat-o într-o clipă la cea mai mică slăbiciune, el a rămas cu gura căscată de fascinație. Fermitatea și blândețea cu care trata periculoasele animale ca și când ar fi fost niște copii, atitudinea ei neînfricată l-a uimit și l-a determinat s-o urmărească la fiecare repetiție. Albert era atent la orice detaliu, la fiecare mișcare, vorbă sau gest, să vadă cum reușește o femeie să stăpânească atâția tigri. Era un miracol pentru el. Venea la repetițiile ei, stătea, se uita... fără să spună nimic și, când se termina repetiția, pleca. Ori de câte ori o întâlnea, se oprea, îi spunea respectuos „Sărut mâna, Mira!” și atât... simțind în sufletul său o emoție care îl lăsa fără cuvinte. I se părea așa... mândră de ea, un pic cu nasul pe sus față de el, un puștiulică. Iar când trecea cu cămilele, superbă, aranjată, îmbrăcată foarte sexy, ca o adevărată artistă de circ, el îi făcea poze în secret cu telefonul, pentru a o studia mai bine când ajungea acasă. De câte ori o privea, i se aprindeau ochii ca două stele, fascinat fiind de toată prezența ei, de siguranța și măreția pe care o emana în jur. Îi captase atenția atât de mult tânărului proaspăt venit în circ încât, atunci când frumoasa dresoare trecea prin preajmă, el nu mai vedea nimic altceva în afară de ea.

Deoarece nu cunoștea prea multe despre acest nou coleg, Mira nu remarcase nimic deosebit la el, la prima vedere, ca să-l

perceapă ca pe un bărbat fermecător. Silueta suplă îi ascundea forța musculară și capacitățile sportive care îl aduseseră aici. Doar ochii lui, care-o urmăreau mereu, ochii aceia negri ca tăciunii încinși, ascunși sub sprâncenele drepte, acei ochi o făceau să se simtă cu totul și cu totul specială. Văzându-l adesea în preajma ei și mirosind cum stă treaba, s-a gândit la noul ei coleg ca la un puști care visează la femei frumoase. După ce au făcut cunoștință și s-au mai împrietenit, Mira s-a apropiat de el și i-a spus:

—Hei, puștiulică, dacă tot îți place să mă privești cum lucrez, n-ai vrea să-mi faci și mie niște poze, te rog?

—Da, normal, cum să nu! spuse el entuziasmat.

—Mulțumesc!

—Vai, cu plăcere, Mira! Eu îți mulțumesc pentru această ocazie!

O admira atât de mult, încât se simțea extrem de onorat că l-a rugat tocmai pe el să-i facă acele fotografii, iar după ce i le-a făcut, le-a păstrat și el, în ascuns, pentru sufletul lui.

De atunci au trecut cinci ani, de-a lungul cărora ea a observat că, ori de câte ori trecea pe lângă ea, tânărul coleg îi oferea un „sărut-mâna” mai pronunțat și că, de fiecare dată când o saluta, el întorcea capul după ea și rămânea astfel câteva minute, privind-o lung până când dispărea. Văzându-l așa îndrăgostit, se gândea ea amuzată de situație, „a...”, e doar un puști care visează și el! N-are decât să viseze că și eu am fost așa... ”

În tot acest timp, fie că era ziua ei de naștere sau onomastică, fie că era Ziua Femeii sau de Mărțișor, Albert se lega de orice mică sărbătoare, ca să poată veni la ea, să-i ureze „la mulți ani!” și să-i ofere un cadou. Odată, de Ziua Femeii, a venit cu o

orhidee deosebită cumpărată special pentru ea, în timp ce în pungă avea mai multe flori pentru colege, dar niciuna la fel de frumoasă ca aceea. De mărtișor, niciodată nu-i aducea doar un simplu mărtișor; mereu punea și-o floare pe lângă el. După ce se pregătea îndelung dinainte pentru eventualul eveniment, o suna și o întreba:

—Pe unde ești?

—Păi sunt aici, la cai!

—Hai că vin acuma, repede, la tine!

Și alerga așa, cu tot sufletul, abia așteptând să-i ofere surpriza pentru a primi îmbrățișarea ei. Ea îl lua în brațe, așa cum lua pe toată lumea, și-l pupa cum îi pupa pe toți cei care îi dăruiau ceva. Cu timpul, în comparație cu ceilalți colegi, Mira începuse să-l aprecieze ca fiind un băiat mai special, mai sensibil și cu mult bun simț.

În circ, Albert devenise tot mai îndrăgit. Era văzut deseori în grupurile de colegi, întrucât îi plăcea să fie prietenos și deschis, și astfel capta atenția prin bucuria sinceră care i se citea pe chip când era în preajma lor. Fiind o fire optimistă și glumeață, trecea repede peste probleme, făcând haz de necaz, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Colegii care mai aveau câte o problemă personală veneau la Albert cu mare încredere, pentru că el le transmitea cumva un sentiment de siguranță, o energie pozitivă. Prin felul său optimist de a vedea viața și prin glumele pe care le făcea, îi ajuta să uite de necazuri, cu toate că în sufletul lui avea și el destule, însă evita să vorbească despre sine și despre dificultățile sale, ca să nu-i deranjeze pe ceilalți cu problemele personale.

Odată, când era mai bine dispus, a prins curajul de a se confesa prietenilor lui din circ:

—Să știți că eu pe Mira mi-o doresc în viața mea!

—Pe Mira??? Ești nebun? Niciodată n-o vei avea pe Mira! Începu unul.

—N-ai cum, e imposibil! continuă altul.

—N-o să te accepte nici măcar pentru o mică aventură! zise celălalt.

—Nu, nu este cum spuneți voi! — răspuse Albert — eu o s-o am! O să vedeți voi! Într-o bună zi, o s-o am! Întind așa... mâna... și o am...! —zise închizând ochii și întinse mâna spre locul unde se afla ea, la câțiva zeci de metri distanță. Apoi continuă:

—Știu că asta presupune timp, răbdare, putere, dorință, dar eu le am pe toate astea. Dacă voi nu le-aveți, ce să vă fac? Eu sunt doar de aur, nu de argint sau de bronz! Luați voi bronzul și argintul, că eu pe femeia de aur o vreau!

Faptul că prietenii lui nu-i dădeau nici o șansă, îi oferea Mirei și mai multă valoare în ochii lui, și în loc să-l descurajeze, mai rău îl provoca să lupte pentru ea. Probabil că Albert asocia concursurile sportive cu viața sa intimă întrucât, pe măsură ce trecea timpul, realiza că și dragostea este un concurs pe care trebuie să-l câștige, iar și iar. Femeia iubită pe care o putea obține ușor, nu-l mai interesa pentru că se plictisea repede, însă Mira reprezenta pentru el femeia-concurs, femeia pentru care trebuie să lupti din greu ca s-o câștige, iar această luptă continuă îl incita și-l fascina totodată.

Viața lui Albert era ca o mare agitată plină de valuri înalte, de vârfuri pe care visa să le atingă pentru a dobândi apreciere și succes. În fiecare dimineață se ducea la Facultatea de Educație Fizică și Sport din cadrul Universității Ecologice, considerând că un artist complet trebuie să dețină și studii superioare, nu numai talent și implicare în munca sa. După facultate, îl puteai găsi la sala de forță pentru a se antrena. El își crease propriul său program de antrenament, deosebit de rapid și de intens, preluat din gimnastică, care îi lucra toate grupele de mușchi într-un timp foarte scurt. Exercițiile pe care le executa erau foarte bine organizate, astfel încât rezultatul să-i ofere o maximă rezistență în cadrul numerelor pe care le făcea. Tot astfel își organiza și viața, plănuiuându-și pas cu pas tot ceea ce își punea în minte să realizeze, cu o ambiție de fier care nu-l lăsa să devină pradă extenuării. Era genul de om care avea întotdeauna ceva de făcut în direcția scopului și-al visurilor sale. Și zi de zi, ceas de ceas, nu își permitea să piardă vremea hai-hui, ci muncea din zori și până-n seară ca să se asigure că totul va decurge perfect. Tot ce a întreprins în cei șapte ani, toate numerele acrobate care presupuneau cel mai mare efort și dificultate, el le executa de nota 10. Dacă altor artiști le lua uneori ani de zile să facă anumite exerciții, el le realiza într-un timp mult mai scurt datorită ambiției sale. Că ținea de Trapez, că ținea a de acrobații pe cai, de salturi la Basculă, Coarda Indiană sau oricare alte numere foarte dificile, el nu se lăsa până când nu le realiza perfect. La un moment dat, coordonatorii se băteau pe el, care mai de care să-l antreneze, pentru că tot ce făcea el, ieșea extraordinar de bine. Avea aceste performanțe nu neapărat pentru că ar fi avut un talent înnăscut, ci fiindcă muncea extraordinar de mult ca să le realizeze. Din zori și până seara, el

se antrena mereu. Dacă nu făcea forță, era urcat pe Trapez, dacă nu era pe Trapez, era la cai, dacă nu era la cai, era la filmări de cascadorie... Era într-o continuă acțiune, foarte zburcumat și fără stare. Mereu într-o continuă luptă cu timpul, i se părea că nu-i ajunge pentru câte avea de făcut. Spunea mereu că nu are timp de pierdut, că într-o zi trebuie terminat tot „hai, hai, hai că n-avem timp, că trebuie să facem și aia, și aia, și aia....”, de parcă venea sfârșitul lumii.

Cu spiritul său curios, neînfricat și dornic de aventura cunoașterii, Albert era implicat în tot ceea ce îl ținea băgat în priză și-n tot ceea ce era nou pentru el. Toate numerele ce stimulează adrenalina și au un grad ridicat de risc, erau de-a dreptul fascinante, iar Circul îi oferea o gamă largă de astfel de numere, care mai de care mai incitant și mai periculos. Fiecare antrenament era pentru el o nouă redescoperire de sine, o nouă ocazie de a-și cunoaște limitele pentru a și le depăși.

Pentru fiecare reprezentație care în spectacol durează aproximativ 5 minute, un artist acrobat muncește ani de zile. Albert se implica atât de mult încât, oricât de dificil ar fi fost numărul respectiv, nu se lăsa până nu îl ducea la capăt, în spectacol, spre fascinația publicului. Cu cât era mai complicat, cu atât devenea mai provocator pentru el. Era ca și când ar fi făcut un contract pe viață și pe moarte cu pericolul.

A fost atras, de exemplu, de Coarda Indiană —un număr care taie mereu respirația publicului prin pericolozitatea sa. Prima dată când a văzut acest număr la colega lui, Alina, a fost atât de uimit încât, se ducea în fiecare zi la repetițiile ei și o urmărea cum lucrează. Privind cu mare atenție fiecare mișcare, fiecare schemă a acestui număr, el deja își imagina cum ar face el toate aceste lucruri și ce îmbunătățiri ar putea aduce, bazându-se pe experiența și abilitățile dezvoltate ca gimnast acrobat.

Văzându-l atât de curios și de fascinat de acest număr, Alina i-a propus să-l încerce. La scurt timp după aceea, Albert a ajuns s-o întâlnească pe colega lui în măiestria exercițiilor, chiar dacă aceasta avea mult mai multă vechime ca artistă decât el. Pentru acest spectaculos număr a muncit câțiva ani buni, ajungând la o performanță de neegalat.

Dar ce este Coarda Indiană? Coarda Indiană este o frânghie prinsă la capete de o contra-bară suspendată aproape de cupolă, ce seamănă cu un leagăn simplu. Însă exercițiile realizate pe acest dispozitiv, prin amplexarea săriturilor făcute în aer prin balans, cu prinderea de frânghie în ultima fracțiune de secundă înainte de-a cădea în gol, cu triple piruete, cu salturi dificile și pline de risc, toate acestea realizate la o înălțime fabuloasă, fac ca acest număr să fie unul dintre cele mai spectaculoase dintre toate.

Din prima secundă când îl vedeai pe Albert lucrând, îți stătea inima-n loc prin însăși prezența lui fulgerătoare ca artist, ce transmitea publicului o energie o forță colosală, un curaj nebunesc manifestat cu o imprevizibilitate maximă. Toate aptitudinile pe care le dobândise în cei 14 ani de gimnastică acrobatică, le-a dezvoltat pentru a le pune în practică nu la sol, ci în aer, la o înălțime de aprox. 10-15 metri. Astfel, el a urcat gimnastica la înălțime! Acolo sus, Albert se simțea cu-adevărat liber, departe de trecutul său, de grijele lumii terestre și de tot ce îi afecta sufletul. Zburând în salturi acrobatică, se simțea dezlănțuit și eliberat. Precum pasărea ce scapă din colivie și zboară spre înaltul cerului cucerindu-l, tot la fel și el devenea acolo sus, regele aerului. Cu fiecare spectacol, el își dădea reprezentarea vieții, dovedindu-și măreția. Doar în câteva minute el trăia sentimente atât de intense, cât nu trăiește un om într-o viață întreagă. Tumultul trăirilor comprimate-n sufletul

său sensibil, se imprimă și-n inima și mintea fiecărui spectator, devenind o amintire vie pe care cu greu ar putea-o uita. De aceea, cei ce l-au văzut odată pe Albert în spectacol, veneau din nou să-l revadă, curioși și fascinați de fiecare dată.

Un alt număr spectaculos la care a lucrat a fost Trambulina —plasa elastică — care îi permitea din nou să-și ia zborul în aer spre cupola Circului, realizând toată gama de sărituri acrobate pe care și le poate imagina sau nu, mintea umană. Toate piruetele pe care le făcea la Coarda Indiană, le-a coborât de-acolo, de sus, și le-a adus pe plasa elastică. Astfel, printr-o simplă bătaie cu picioarele pe plasă, își lua avânt, și când ajungea la o înălțime suficient de mare (de aproximativ 10 metri), el transforma acest zbor într-un dans acrobat, imprevizibil dar fascinant și provocator de senzații tari.

Albert Felini a mai fost implicat într-un număr foarte complex și dificil, de Basculă, fiind invitat să lucreze în faimoasa trupă A. Bascula este un balansoar, care funcționează în ferul următor: doi artiști sar pe un capăt al balansoarului, pentru a-l propulsa în aer pe artistul situat în partea opusă a acestuia, numit voltiger; ei sar cu atât de multă forță, încât voltigerul să poată executa acrobații în aer și să aterizeze pe umerii altui artist, numit porteur, formând în final, o scară de acrobați. Pentru a putea realiza acest număr, ce presupune o precizie extraordinară, tehnica trebuie stăpânită perfect. În acrobațiile de circ artiștii nu-și pot permite vreo marjă de eroare, întrucât cea mai mică neatenție îi poate costa un accident grav sau chiar viața. De aceea artistul de circ repetă ani de zile pentru a oferi publicului o reprezentare de câteva minute — una perfectă!

Albert a mai lucrat și în renumita trupă specializată în acrobații pe cai, Trupa lui F. I. supranumit „tatăl cailor”, unde